

що переваги інформаційної взаємодії з буттям спроможні привести людство до жахливих соціально-психологічних потрясінь із невідомими наслідками?

Передбачення кризи людської цивілізації як «антропологічної катастрофи» у III тисячолітті відмічається та досліджується багатьма сучасними мислителями. С.Б.Кримський писав, що «людина потрапила в пастку власної могутності. Науково-технічний прогрес трансформувалася екологічною кризою, наслідки якої важко прогнозувати. Могутній розвиток науки породив загрозу термоядерного Армагеддону, антична любов до істини була скомпрометована цинізмом знання, що позбулось моральних горизонтів. І головне – буття як вищий дар долі перетворили на інструментальний засіб технічної стратегії людства, на предмет виробничої перебудови. Втрачається шанобливість до існуючого, повага до нього та відповідальність за буття... Ця антропологічна криза і набуває в сучасній свідомості виразу в концепції «кінця історії» [5, 76].

Література

1. Фукуяма Ф. Наше постчеловеческое будущее. – М.: АСТ МОСКВА, 2008. – 349 с.
2. Светит ли нам вечная жизнь? www.domik.net
3. Тоффлер Э. Шок будущего. – М.: АСТ: АСТ МОСКВА, 2008.-557с.
4. Вернадский В.И. Биосфера и ноосфера.– М.: Айрис-пресс, 2009. – 576 с.
5. Кримський С. Ранкові роздуми. – К.: Майстерня Білецьких, 2009. –120 с.

Макарчук Ю.Ф.

*Национальный технический университет Украины
«Киевский политехнический институт»*

ПОИСК ЧЕЛОВЕЧЕСКОГО В ЧЕЛОВЕКЕ

Это именно тот вопрос, который интересует не только философов и всю философию в целом, но и все человечество. Это, пожалуй, статус первичного и основного вопроса. Именно человек – это основа всего, составляющее всего, что происходит на земле. Это проблема

самосознания и самоопределения как первая проблема духовного существа.

Мы всегда называем человека человеком, а животное животным. Но вот именно есть причина того, почему человек есть человек. В человеке есть это человеческое. Вот именно с сущностью этого человеческого и нужно разобраться.

С самого рождения человек ищет то, в чем заключается его суть: кто он, что должен делать, для чего живет в этом мире, в чем состоит смысл его жизни? Проблема самосознания и самоопределения предстала перед человеком как первая проблема духовного существа [2, 57]. Человек всегда пытается найти в себе именно то человеческое, что делает его человеком. Человек начал свою историю с того момента когда он понял что он есть. Вот здесь мы уже и начинаем говорить о человеческом. Человек себя осознает. Человеку доступно воображение, мышление представление. И. Кант справедливо считает, что представление («трансцендентальная апперцепция») является наиболее глубоким и наиболее существенным пластом самосознания, благодаря которому и на основе которого возможна вся прочая сознательная деятельность [1, 235].

Человек выражает свое человеческое через свою деятельность. Мы не можем назвать только родившегося человека человеком, как и не можем сказать, что есть человеческое у человека, который всю жизнь живет на безлюдном острове и никогда не видел людей. Человек рождается, проходит процесс социализации. Человеческая сущность – это Я и не я, Это не Я – все то, что окружает человечество. Человек взаимодействует с окружающим миром. У человека формируется определенное мировоззрение (совокупность взглядов, оценок, принципов и образных представлений, определяющих самое общее видение, понимание мира, места в нем человека, а также – жизненные позиции, программы поведения, действий людей [2, 177]. Мировоззрение придает человеческой деятельности организованный, осмысленный и целенаправленный характер.)

В зависимости от мировоззрения Своим отношением к окружающему миру.

Способность к иррациональному действию, алогичность эмоций, эвристическое мышление, – все это составляет не только основу уникальности личности, но и, что более существенно, природу творческого акта. А вне творчества, вне способности к созиданию невозможно никакое развитие вообще. Следовательно, отрицая

способность к творческой деятельности, мы отрицаем существование всего – человека, цивилизации, культуры. Человек становится человеком в своей практической-преобразовательной деятельности, развивая себя как личность.

Литература

1. Кант И. Критика чистого разума. / М.: Мысль, 1994 – 591 с.
2. Камю А. Творчество и свобода. Статьи, эссе, записные книжки. – М.: Наука, 1990

Мала А.В.

Національний університет «Одеська юридична академія»

ДІАЛЕКТИЧНЕ РОЗУМІННЯ КАТЕГОРІЙ «РУХ» ТА «РОЗВИТОК»

Поняття «розвиток» являється однією з головних категорій діалектики. Через розуміння цієї філософської категорії розкривається сутність діалектичної науки. Принцип розвитку дозволяє уявити світ у постійному русі, побачити, що він знаходиться у розвитку, тобто зазнає кількісних та якісних змін.

Як відомо, серед філософських досліджень великою популярністю користується питання співвідношення та взаємозв'язок категорій «рух» та «розвиток». Велика кількість зусиль витрачається на встановлення критеріїв та ознак, за якими можна було б розпізнати та розрізнити дані філософські категорії. Найпоширенішою є думка про те, що розвиток є певним випадком, певним моментом руху, при цьому стверджується, що розвиток – це ускладнений рух, його особлива форма. У свою чергу, поняття «рух» вважається ширшим, адже охоплює більше коло процесів, ніж «розвиток».

Коли йде мова про діалектику руху, то завжди мається на увазі рух як зміна взагалі [2, с.72]. Якщо розглядати розвиток як певний момент руху, то це призведе до хибного розуміння розвитку як чогось відносного та змінного, а це суперечитиме принципам діалектики. Рух, який розглядається в граничній всезагальності, абсолютності, виступає формою буття матерії взагалі і розглядається діалектикою виключно як розвиток. Абсолютність вказує нам на граничну всезагальність руху та розвитку і на